

[Bernhard Baunsgaard.]

center op, det var der nok også grund til, for med den inflation, der er i gang, kommer der jo en meget stærk stigning i indbetalingen af skatterne i sig selv. Det bliver altså nu forøget, fordi man frivilligt har sat trækprocenterne op. Alt sammen peger på, at det er et barsk efterår, man forbereder for de små skatteydere og for de mellemstore skatteydere. Et barsk efterår for netop disse kategorier. De skal jo — mellemindtægterne i hvert fald — være med til at betale den bundne opsparing; og vort skattesystem er jo desværre sådan indrettet, at det med den fortsatte inflation i højere og højere grad kommer til at vende den tunge ende nedad. Det kan jo ikke hjælpe noget, man kan ikke blive ved at skjule det.

Nu går jeg ud fra, at det ikke er muligt at overtale forligspartierne til at opgive den bundne opsparing, til trods for at det ligger ganske klart, at man ved at gennemføre yderligere besparelser af størrelsesordenen et par hundrede millioner ville kunne opnå det samme og ville kunne opnå det allerede i sommer på et tidspunkt, hvor der er brug for det, og kunne så undlade at bruge det til efteråret på et tidspunkt, hvor det vil virke helt forkert. Men hvis vi altså må opgive denne smukke hensigt at tale regeringspartiet og de øvrige forligspartier fra at støtte dette, så er der nogle detaljer, der indgår i forslaget om den bundne opsparing, som jeg gerne vil omtale nærmere.

Der er nu åbnet mulighed for, at de store skatteydere, de, der skal indbetale mere end 2.000 kr. i bunden opsparing, men også kun de, kan ordne forholdet ved at lægge obligationer i depot. De skatteydere, der tidligere har sparet op og har købt obligationer, fritager man så i realiteten for at deltage i den bundne opsparing. Da jeg frygter for, at den bundne opsparing kommer på et forkert tidspunkt, kan jeg naturligvis ikke have noget imod, at man fritager en del af skatteyderne for at deltage i denne bundne opsparing. Jeg kan heller ikke have noget imod, at man fritager nogle forneden, nemlig dem, der skal indbetale de helt små beløb, men hvis man drømmer om, at den skal virke på den måde at inddrage købekraft, så må man jo nok konstatere, at troen hos forligspartierne ikke kan være særlig stærk, eftersom de

gennemfører disse forandringer, der virker i modsat retning.

Endelig fik jeg lejlighed til under første behandling at omtale, at enhver, der har lønkonto i en bank, han kan gøre sig den ulejlighed at gå ned i banken og låne til sin bundne opsparing. Det vil han så kunne gøre med en udgift, reel nettoudgift, for sig på en halvanden procent årligt i den tid, lånet løber og den bundne opsparing er bunden. Det vil også kunne gennemføres uden større gener for nogen, og det er på den måde, jeg tror at virkningerne heldigvis ikke vil blive så forfærdelig store.

Tilbage bliver så en række skatteydere, og vi må jo nok se i øjenene, og det må regeringen og socialdemokratiet så tage ansvaret for, at det bliver de forholdsvis små skatteydere, der reelt kommer til at indbetale denne bundne opsparing, det er dem, hvis købekraft man beskærer til trods for, at man efterhånden må være klar over, at netop disse skatteydere kommer i klemme i systemet.

Vi har fra radikal side ikke ønsket at tage del i ansvaret, hverken for hele lovforslaget eller for detaljer i lovforslaget. Der er et eneste af de ændringsforslag, som er stillet, som vi støtter fra radikal side, og hvor vi vil deltage i en afstemning.

Den bundne opsparing må nu efter regeringens og forligspartiernes opfattelse anbringes i banker, i sparekasser, i andelskasser og for de store skatteyderes vedkommende endog i obligationer, der lægges i depot. Men man må ikke på nogen måde anbringe opsparingsmidler, der er sat i sving i erhvervslivet, ikke aktier og ikke midler i investeringsforeninger. Og netop dette med at anbringe eller at godkende aktier og investeringsforeninger ville vi gerne fra radikal side have støttet. Umyndiges midler må gerne anbringes i investeringsforeninger. Man har godkendt to af investeringsforeningerne til anbringelse af umyndiges midler, man har nøje kontrol med dem, og regeringen og venstre har dog tidligere talt så smukt om erhvervslivet, men den gavn, som den bundne opsparing kunne gøre ved at pege på erhvervsinvesteringer, vil man ikke være med til.

Man taler så stærkt om opsparingsordninger fra venstres side, men investeringsfore-